

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 3Sfk/6/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7020200874
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Šabová
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2025:7020200874.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Šabovej, PhD. a zo sudcov JUDr. Kataríny Benczovej a JUDr. Michala Dzurdzika, PhD. v právnej veci žalobcu (sťažovateľ): HCP - čerpacia technika s.r.o., so sídlom Szakkayho 1, 040 01 Košice, IČO: 36 217 166, právne zast.: Advokátska kancelária VASIL' & partners, s.r.o., so sídlom Kupeckého 320/33, 040 01 Košice, IČO: 47 240 482, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 101582511/2020 zo dňa 14.10.2020, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Správneho súdu v Košiciach, č. k. KE-6S/31/2020-106 zo dňa 19.09.2024, takto

rozhodol:

- I. Kasačná sťažnosť sa zamietá.
- II. Žalovanému sa nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Daňový úrad Košice (ďalej len „správca dane“) vykonal u žalobcu daňovú kontrolu na zistenie a preverenie skutočností pre správne určenie dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za zdaňovacie obdobie február 2019, z ktorej vyhotovil Protokol č. 100863147/2020 zo dňa 07.05.2020. Správca dane preveroval dodanie tovaru (medzistena pre termoslúchadlo) žalobcovi od spoločnosti YGAN TRADE s.r.o. a dodanie reklamnej služby od spoločnosti KNAPEX s.r.o. Správca dane pritom dospel k záveru, že žalobca nepreukázal dodanie tovaru a ani služby. Rozhodnutím č. 101142571/2020 zo dňa 08.07.2020 správca dane podľa § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Daňový poriadok“) vyrubil žalobcovi rozdiel dane v sume 42.876,40 EUR za zdaňovacie obdobie február 2019.

2. Žalovaný rozhodnutím č. 101582511/2020 zo dňa 14.10.2020 (ďalej len „rozhodnutie žalovaného“) prvostupňové rozhodnutie potvrdil. V odôvodnení rozhodnutia poukázal najmä na to, že (I) faktúry a doklady predložené žalobcom ešte samy o sebe nepreukazujú uskutočnenie deklarovaných obchodov, (II) konateľ žalobcu nevedel uviesť podrobnosti o dojednávani dodania tovaru od spoločnosti YGAN TRADE s.r.o. a opakovane predvolávaní svedkovia sa k správcovi dane nedostavili, (III) vo vzťahu k dodaniu reklamnej služby neboli predložené doklady preukazujúce odvysielanie reklamy, pričom konateľ spoločnosti KNAPEX s.r.o., ako aj subdodávateľskej spoločnosti, je nekontaktný a dodávateľ podal za prvý štvrt'rok 2019 nulový kontrolný výkaz, (IV) skutočnosť že tovar (medzistena) bol následne na základe fakturácie dodaný odberateľovi žalobcu ešte nepreukazuje, že ho dodal dodávateľ uvedený na faktúrach.

- II. Priebeh konania pred správnym súdom a jeho rozhodnutie

3. Proti rozhodnutiu žalovaného podal žalobca správnu žalobu na Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“), ktorou sa domáhal jeho zrušenia v spojení s prvostupňovým rozhodnutím a vrátenia veci správcovi dane na ďalšie konanie. Zároveň požadoval priznanie práva na náhradu trov konania.

4. Žalobca namietal, že (I) faktúry a emailová komunikácia so spoločnosťou YGAN TRADE s.r.o. preukazovali dodanie tovaru, (II) tovar bol následne dodaný odberateľovi žalobcu, čo bolo preukázané dožiadaním Úradu pre vybrané hospodárske subjekty, (III) vyjadrenia bývalého konateľa spoločnosti KNAPEX s.r.o. potvrdzujú dodanie reklamnej služby, (IV) nekontaktnosť dodávateľov, ich výrobné a obstarávacie procesy a neexistencia ich daňovej evidencie mu nemôžu byť na ľarchu, (V) uniesol svoje dôkazné bremeno (ktoré nie je absolútne), pričom v rámci preukazovania vecnej súvislosti nákladov vynaložených na reklamu sa priame dôkazy uplatňujú v obmedzenej miere, (VI) výber obchodného partnera vo vzťahu k reklame bol ekonomicky opodstatnený, (VII) v danom prípade nie je možné hovoriť o nadhodnotení reklamných a marketingových služieb a (VIII) správca dane neuniesol svoje dôkazné bremeno.

5. Žalovaný vo vyjadrení k správnej žalobe zotrval na dôvodoch napadnutého rozhodnutia. Vo vzťahu k dodaniu tovaru žalobca síce poukázal na to, že tovar bol následne dodaný jeho odberateľovi, avšak v tomto prípade fakturácia odberateľovi ešte nepreukazuje, že k dodaniu týchto tovarov došlo práve dodávateľom YGAN TRADE s.r.o. Záverom žalovaný navrhol, aby krajský súd žalobu zamietol.

6. Žalobca v replike zotrval na svojej žalobnej argumentácii. Nad rámec uviedol, že ním predložené faktúry obsahovali všetky zákonom stanovené položky. Tieto boli podporené ďalšími dôkazmi, ktoré preukazovali realizáciu zdaniteľných plnení.

7. Správny súd v Košiciach (ďalej len „správny súd“) rozsudkom č. k. KE-6S/31/2020-106 zo dňa 19.09.2024 správnu žalobu podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších právnych predpisov (ďalej len „SSP“) zamietol.

8. Správny súd poukázal na to, že žalobná argumentácia žalobcu bola vedená všeobecným spôsobom. K námietke, týkajúcej sa prenosu dôkazného bremena poukázal na početnú judikatúru Ústavného súdu SR (sp. zn. I.ÚS 377/2018, sp. zn. III.ÚS 401/09). Po predložení dokladov žalobcom v rámci daňovej kontroly a presunu dôkazného bremena správca dane preveroval reálne uskutočnenie zdaniteľných obchodov u dodávateľov žalobcu. Keďže títo boli nekontaktní, evidentne to vzbudilo pochybnosti správcu dane, ktorý sa ich snažil odstrániť výsluchom konateľa žalobcu. S ohľadom na judikatúru Súdneho dvora EÚ, by nekontaktnosť dodávateľov sama o sebe nemala znamenať odopretie práva na odpočítanie DPH, preto správca dane celkom očakávane a logicky v tomto bode preniesol opätovne dôkazné bremeno na žalobcu, aby tento pochybnosti správcu dane vyvrátil. V rámci svojej výpovede mal konateľ žalobcu jedinečnú možnosť preniesť dôkazné bremeno späť na správcu dane, a to uvedením konkrétnych skutočností súvisiacich s realizáciou zdaniteľných obchodov, po uvedení ktorých by bolo opäť na správcovi dane, či žalobcom tvrdené skutočnosti vyhodnotí ako postačujúce, alebo sa ich bude snažiť vlastnou činnosťou spochybníť. Ak však žalobca prostredníctvom svojho konateľa neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti s relevantnou výpovednou hodnotou, ktoré by bolo možné zo strany správcu dane overiť, neuniesol tak svoje dôkazné bremeno a toto nemohlo prejsť na správcu dane. Výpoveď konateľa žalobcu bola vyhodnotená v neprospech žalobcu z dôvodu, že konateľ nedokázal uviesť absolútne žiadne podrobnosti o zdaniteľných obchodoch, ktoré by však v prípade skutočnej realizácie týchto obchodov bolo od konateľa spoločnosti rozumné očakávať, a ktoré by nemal mať problém za žiadnych okolností uviesť. Rovnako z obsahu administratívneho spisu nevyplývalo, že by správca dane žalobcu nadmerne zaťažoval výzvami na predkladanie dokladov po tom, čo žalobca opakovane predložil doklady žiadané správcom dane.

9. Správny súd zopakoval, že žalobca v priebehu daňového konania a ani počas súdneho konania neuviedol jednu konkrétnu skutočnosť súvisiacu s realizáciou zdaniteľných obchodov a obmedzil sa len na všeobecné tvrdenia. V danej veci je nesporné, že v prípade uplatnenia nároku na odpočítanie DPH, je to daňový subjekt, ktorý je povinný preukázať splnenie podmienok na odpočítanie DPH a dôkazné bremeno je v prvom rade na ňom. Zároveň tiež platí, že len predloženie faktúry bez ďalšieho na preukázanie splnenia podmienok na odpočítanie DPH nestačí. V súvislosti so žalobcom tvrdeným dodaním tovaru spoločnosti U.S. Steel Košice, s.r.o. správny súd uviedol, že s touto námietkou sa žalovaný v napadnutom rozhodnutí náležite vysporiadal. K uvedenému doplnil, že samotná materiálna existencia tovaru a jeho ďalšie použitie na podnikateľské účely ešte nezakladá právo na odpočet DPH, takže argumentácia o tom, že tovar bol ďalej dodaný nie je v tomto kontexte relevantná.

10. Správny súd poukázal na zistenia daňových orgánov a zdôraznil, že rozhodujúcim dôvodom nepriznania nároku žalobcu na odpočítanie dane neboli skutočnosti, ktoré nastali na strane dodávateľov uvedených na faktúrach (napr. nekontaktnosť, skutočnosť, že neboli k dispozícii účtovné doklady deklarovaných dodávateľov) ako to tvrdí žalobca, ale dôvodom bola práve skutočnosť, že žalobca

nevedel vierohodným a nespochybniteľným spôsobom preukázať, že dodania boli uskutočnené tak, ako to bolo deklarovane preverovanými faktúrami, a teda že nárok na odpočítanie dane z faktúr si žalobca uplatnil oprávnenne. Daňové orgány dospeli k záveru, že právo na odpočítanie dane podľa § 49 ods. 1 v nadväznosti na § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH si môže daňový subjekt uplatniť v tom prípade, ak preukáže, že došlo k dodaniu zdaniteľného obchodu a tento zdaniteľný obchod použije na účely svojho podnikania ako platiteľ. V danom prípade však takýto deň vzniku daňovej povinnosti u deklarovanych dodávateľov nenastal, pretože v rámci dokazovania sa nepreukázala skutočnosť, že žalobca skutočne nadobudol tovar a služby od deklarovanych dodávateľov tak, ako to bolo uvedené na predložených faktúrach. Žalobca nepreukázal dodanie tovaru a služieb deklarovanými dodávateľmi a dôkazy o uskutočnení zdaniteľných obchodov tak, ako boli deklarovane, neboli získané ani dokazovaním vykonaným správcom dane. Nepreukázanie tvrdených skutočností podľa súdu spôsobilo neunesenie dôkazného bremena žalobcu s príslušnými hmotnoprávnymi následkami. Práve daňový subjekt je povinný viesť svoju evidenciu, uskutočňovať svoju činnosť a preverovať si svojich obchodných partnerov tak, aby v akomkoľvek momente, v každej situácii mal dostatočné podklady na to, aby riadne preukázal existenciu, resp. vznik nárokov a povinností podľa daňových zákonov.

III.

Kasačná sťažnosť a konanie na kasačnom súde

11. Proti rozsudku správneho súdu podal v zákonnej lehote žalobca (sťažovateľ) kasačnú sťažnosť podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP a navrhol, aby kasačný súd zrušil rozsudok správneho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň požadoval priznanie práva na náhradu trov konania.

12. Sťažovateľ namietal, že tvrdenia súdu o nesplnení hmotnoprávných podmienok pre uplatnenie odpočtu DPH nemajú oporu v zistenom skutkovom stave. Sťažovateľ predložil správcovi dane faktúry, účtovné a ďalšie doklady (objednávka, Zmluva o poskytnutí reklamného priestoru, USB kľúč a emailová komunikácia s dodávateľom) a správca dane na základe dožiadania sám zistil, že tovar bol skutočne dodaný odberateľovi žalobcu. Dodanie reklamnej služby potvrdil aj bývalý konateľ spoločnosti KNAPEX s.r.o, ktorý na faktúre dokonca identifikoval svoj podpis. Sťažovateľovi preto nebolo jasné, ako mohol správny súd dospieť k záveru o nedodaní tovaru a reklamných služieb. Sťažovateľ zopakoval, že tovar následne dodával svojmu dlhoročnému odberateľovi. Išlo o špecifický tovar, ktorého dodanie odberateľovi bolo riadne preukázané. K dodaniu reklamných služieb sťažovateľ poukázal na to, že tieto boli vedené prostredníctvom internetu, prieskumami spokojnosti, spoločenskými a športovými podujatiami a vonkajšou vizuálnou kampaňou. Jeho požiadavky spĺňali predovšetkým interaktívne LED obrazovky umiestnené na strategických miestach

13. Sťažovateľ v rámci svojej argumentácie tiež poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžf/1/2011. Zdôraznil, že mu nemôže byť na ťarchu nekontaktnosť a absencia daňovej evidencie jeho dodávateľov. Ak mal správca dane pochybnosti o tvrdeniach sťažovateľa, mal ich dokázať. Sťažovateľ nie je oprávnený kontrolovať účtovníctvo svojich dodávateľov a rovnako nemá mať odkiaľ vedomosť o ich interných procesoch. Ďalej zotrval na tom, že uniesol svoje dôkazné bremeno, keďže disponoval materiálnym plnením, mal faktúru s prílohami s podrobným popisom tovarov a služieb. Na preukázanie opaku nesie dôkazné bremeno správca dane. Sťažovateľ tiež poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-439/04 a C-440/04 (Axel Kittel), vo veci C-610/19 (Vikingo) a na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžf/9/2012, sp. zn. 3Sžf/1/2010 a sp. zn. 4Sžf/30/2014 pričom mal za to, že rozhodnutie súdu je v rozpore s uvedenou judikatúrou.

14. Sťažovateľ tiež poukázal na rozsudky správneho súdu v podobných konaniach (sp. zn. KE-7S/67/2020, sp. zn. KE-8S/39/2020, sp. zn. KE-7S/68/2020), v ktorých rozhodnutia žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V uvedených konaniach správny súd konštatoval, že pre záver o nesplnení podmienok na odpočítanie dane nestačí len spochybniť dodávateľa alebo subdodávateľa. Odpočítanie dane môže byť zamietnuté len v prípade, že sa preukáže, že žalobca sa podieľal na daňovom podvode alebo mal vedomosť o podvodných praktikách v obchodnom reťazci. Správny súd sa teda nedôvodne odklonil od vlastnej rozhodovacej činnosti.

15. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti zotrval na správnosti daňových rozhodnutí a poukázal na rozhodnutia kasačného súdu v obdobných veciach sťažovateľa (viď rozsudky sp. zn. 4Sfk/141/2022, sp. zn. 8Sfk/3/2023 a sp. zn. 4Sfk/63/2023), v ktorých boli kasačné sťažnosti sťažovateľa zamietnuté. Žalovaný preto navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť zamietol.

IV.

Posúdenie kasačného súdu

16. Najvyšší správní soud Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP), po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná včas (§ 443 ods. 1 SSP), oprávnenou osobou (§ 442 ods. 1 SSP) a je prípustná (§ 439 ods. 1 SSP), preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu v medziach sťažnostných bodov (§ 453 ods. 2 SSP) spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je nedôvodná.

17. Kasačný súd na úvod konštatuje, že sťažnostné body, ktorými sťažovateľ argumentuje, sú jednak veľmi všeobecné a v zásade zhodné s jeho žalobnými bodmi, na ktoré mu dal správny súd vyčerpávajúcu odpoveď. Správny súd reagoval na námietky sťažovateľa a dôvody svojho rozhodnutia riadne odôvodnil. V tomto ohľade nie je možné správne mu súdu vytknúť ani nepreskúmateľnosť, či arbitrárnosť rozhodnutia. Správny súd považoval za ustálené, že sťažovateľ nepreukázal splnenie hmotnoprávnych podmienok pre odpočet DPH. Správny súd hmotnoprávne podmienky aj definoval v bodoch 43 a 44 odôvodnenia napadnutého rozsudku. Súhlasne s definíciou správneho súdu poukazuje kasačný súd napríklad na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 329/2024, v zmysle ktorého: „Hmotnoprávne podmienky pre priznanie práva na odpočet dane možno definovať ako požiadavky, (i) aby daňový subjekt nárokujúci si odpočet bol zdaniteľnou osobou, (ii) tovar alebo služby, na ktorých zakladá právo na odpočítanie dane, musia byť dodané alebo poskytnuté inou zdaniteľnou osobou a požiadavka, (iii) aby zdaniteľná osoba dotknuté tovary alebo služby následne použila na účely svojich vlastných zdaniteľných plnení [čl. 168 písm. a) smernice o DPH, § 49 ods. 1 a 2 zákona o DPH, ale aj rozhodnutia Súdneho dvora vo veci Senatex GmbH, C-518/14 z 15. septembra 2016, bod 28; vo veci Kemwater ProChemie s. r. o., C-154/20 z 9. decembra 2021, bod 24]. Formálne podmienky priznania práva na odpočet zodpovedajú najmä náležitostiam faktúry, čo znamená vlastníctvo faktúry vystavenej v súlade s článkami 220 až 236 a článkami 238 až 240 tejto smernice [čl. 178 písm. a) smernice, § 51 ods. 1 zákona o DPH].“

18. K otázke dôkazného bremena kasačný súd poukazuje na to, že v daňovom konaní existuje početná a v zásade stabilná rozhodovacia prax kasačného súdu, vyjadrená napríklad v rozsudkoch NS SR sp. zn. 1Sžf/10/2015 zo dňa 3. februára 2016, sp. zn. 6Sžfk/7/2016 zo dňa 27. septembra 2018, sp. zn. 5Sžfk/15/2018 zo dňa 30. apríla 2019 a iné. Z ustanovenia § 24 ods. 1 daňového poriadku vyplýva, že z dôvodu ľahkej zneužitelnosti práva na odpočet DPH je dôkazným bremenom na preukázanie splnenia hmotnoprávnych podmienok prioritne zaťažovaný práve daňový subjekt, ktorý si toto právo uplatňuje. Obchodné transakcie pritom nepostačuje deklarovať len po formálnej stránke (vystavenou faktúrou a zmluvou), predložené doklady musia byť odrazom reálneho plnenia, ktoré v prípade vzniku pochybností preukazuje daňový subjekt. Ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno, svoje tvrdenia spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet dane uznaný (rozhodnutia NS SR sp. zn. 9Sžfk/1/2019 zo dňa 21. apríla 2020, bod 40, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov pod R 26/2021; sp. zn. 6Sžfk/20/2018 zo dňa 11. júna 2019, body 49 a 50, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov pod R 6/2020).

19. Vychádzajúc z vyššie uvedeného je potrebné zdôrazniť, že na preukázanie toho, že tovar a služba boli v danom prípade sťažovateľovi dodané nepostačuje len predloženie faktúry. Pokiaľ správca dane vyhodnotil dôkaznú situáciu tak, že na základe predložených dokladov nebolo preukázané, že k jednotlivým plneniam došlo a tieto svoje pochybnosti sťažovateľovi oznámil, prešlo na sťažovateľa dôkazné bremeno na preukázanie jeho tvrdení. Daňové orgány a následne správny súd sťažovateľovi uviedli jasné dôvody (viď body 1 a 2 odôvodnenia), pre ktoré spochybnili, že tovar a aj služba boli sťažovateľovi dodané. Bolo následne v sťažovateľovej dispozícii, aby tieto pochybnosti správcu dane vyvrátil. Vo vzťahu k dodaniu tovaru kasačný súd uvádza, že tak, ako ani faktúra, tak ani objednávka, či zmluva sťažovateľa s jeho dodávateľom nepreukazujú, že mu bol tovar skutočne dodaný. Uvedené nepreukazuje ani emailová komunikácia, z ktorej jasne nevyplýva, či tovar dodaný bol. Pokiaľ ide o skutočnosť, že sťažovateľ tovar dodal následne svojmu odberateľovi, tak uvedené daňové orgány a ani správny súd nespochybnili. Ich pochybnosti smerovali k totožnosti dodaného tovaru, t. j. či v reťazci dodávateľ - sťažovateľ - odberateľ išlo o totožný tovar. Keďže uvedenú pochybnosť sťažovateľ nevyvrátil, je možné konštatovať, že neunesol svoje dôkazné bremeno na preukázanie práva na odpočet DPH. Vo vzťahu k dodaniu reklamných služieb kasačný súd odkazuje na rovnaký princíp. Správca dane spochybnil, že reklamné služby boli sťažovateľovi skutočne dodané, avšak ten nijakým relevantným spôsobom tieto pochybnosti nevyvrátil. Sťažovateľovi preto ani v tomto prípade nevzniklo právo na odpočet DPH.

20. Pokiaľ sťažovateľ namietal, že nekontaktnosť dodávateľov, či absencia ich účtovníctva alebo daňovej evidencie mu nemôže byť na ťarchu, s uvedeným kasačným súdom súhlasí. V danom prípade však zistenia

daňových orgánov neboli postavené výlučne na týchto skutočnostiach. Tieto zistenia hodnotil správca dane spoločne s ďalšími dôkazmi. Vo vzťahu k judikatúre Súdneho dvora EÚ, na ktorú sťažovateľ poukazoval, je potrebné uviesť, že táto sa vzťahuje na situácie, kedy dodanie tovaru, alebo služby nebolo samo o sebe správcom dane spochybnené, čo nie je tento prípad. Rovnako rozhodnutia správneho súdu, na ktoré sťažovateľ poukazoval, nie je možné aplikovať na predmetnú vec, keďže tieto sa týkali odlišnej právnej situácie. V uvedených prípadoch správca dane spochybnil dodanie reklamných služieb daňovému subjektu deklarovaným dodávateľom. V tu prejednávanej veci však neboli spochybnení deklarovaní dodávatelia ako takí, ale to, že tovar a ani reklamné služby neboli sťažovateľovi vôbec dodané.

21. Kasačný súd záverom dodáva, že v obdobných právnych veciach rovnakých účastníkov konania (HCP - čerpacia technika s.r.o. c/a Finančné riaditeľstvo SR) dospel k rovnakým právnym záverom (viď rozsudky sp. zn. 8Sfk/39/2025, sp. zn. 8Sfk/15/2025, sp. zn. 4Sfk/6/2025, sp. zn. 4Sfk/63/2023, sp. zn. 8Sfk/3/2023, sp. zn. 4Sfk/141/2022). Tieto konania sa síce týkali dodaní iných služieb a tovarov sťažovateľovi, ako v tomto prípade, avšak správnosť záverov kasačného súdu potvrdil aj Ústavný súd SR, ktorý uznesením sp. zn. I. ÚS 57/2025-21 zo dňa 30. januára 2025, keď konštatoval: „Judikatúra ústavného súdu sa jasne ustálila aj v tom, že zo strany daňového subjektu nepostačuje predložiť iba formálne doklady (napríklad faktúry, dodacie listy a podobne), ak správca dane nadobudne na základe vykonaných dôkazov dôvodnú a objektívne podloženú pochybnosť o samotnej reálnosti zdaniteľného obchodu a vyzve daňový subjekt na predloženie ďalších dôkazov (m. m. napr. II. ÚS 705/2017, III. ÚS 557/2022, IV. ÚS 335/2023, IV. ÚS 341/2023). V obdobných prípadoch považoval ústavný súd za ústavne konformný záver, že v prípade správcom dane preukázaných pochybností o vlastnom uskutočnení zdaniteľných plnení prechádza dôkazné bremeno na daňový subjekt. Takýto zásah do autonómie jednotlivca je totiž odôvodnený verejným záujmom na stanovení, vymeraní a výbere dane (m. m. napr. II. ÚS 705/2017, IV. ÚS 183/2021, IV. ÚS 335/2023). Ústavný súd vníma prechod dôkazného bremena ako možnosť preukázať spornú skutočnosť aj inak ako len predložením spochybnených daňových dokladov (m. m. napr. IV. ÚS 380/2021, IV. ÚS 579/2021, IV. ÚS 335/2023).“

V.

Záver

22. Najvyšší správny súd dospel k záveru, že dôvody, ktorými sťažovateľ spochybňoval predmetné rozhodnutie správneho súdu boli totožné s námietkami, ktoré namietal už v správnom konaní i v žalobe, a s ktorými sa správny súd náležite vysporiadal. Kasačný súd zistil, že kasačná sťažnosť neobsahuje žiadne právne relevantné námietky, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku správneho súdu. Správny súd sa v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na kasačnom súde, a preto námietky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil kasačný súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

23. O náhrade trov kasačného konania kasačný súd rozhodol tak, že neúspešnému sťažovateľovi ich náhradu podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 SSP nepriznal a žalovanému ich náhrada zo zákona nevyplyva (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 168 SSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.